

valgets forannævnte Skrivelse, meget stærkt blevet fremhævet, at en saadan Ændring i Genoptagelsesreglerne med Nødvendighed forudsætter en mere omfattende skriftlig Fiksering af Bevismaterialet under den oprindelige Forhandling, end den, der under vor hidtidige Procesmaade i Almindelighed har fundet Sted.

Saa rigtigt nu dette er, fandt man det imidlertid ikke fra Justitsministeriets Side paakrævet i det tidligere Forslag at gøre Skridt til Gennemførelsen af nye derpaa sigtende Lovregler. Man havde herved for Øje, at den i Almindelighed fulgte Fremgangsmaade med Hensyn til Protokollationen i langt højere Grad beror paa en Udvikling i Retsanvendelsen end paa bestemte Lovbud; det er derfor meget vel muligt — jfr. herved ogsaa Dommer A. P. Larsen i „Juristen“ 1938 Side 347ff. — gennem en Ændring i Praxis inden for den gældende Retsplejelovs Rammer at tilvejebringe et ogsaa efter de nye Genoptagelsesregler tilfredsstillende Grundlag; og en Udvikling i denne Retning kunde saa eventuelt støttes ved en kgl. Anordning i Medfør af Retsplejelovens § 33 om Retsbøgernes Førelse.

Og paa den anden Side frygtede man gennem Udformningen af positive Protokollationsregler i Loven i for høj Grad at komme til at besværliggøre Retshaandhævelsen i alle Dagliglivets Bagatelsager, hvor intet fornuftigt Hensyn vilde fyldestgøres derved.

I nærværende § 3 har man imidlertid forsøgt — med dette sidste Hensyn for Øje — at imødekomme de fremsatte Ønsker ved i Loven ganske generelt — ogsaa med Gyldighed for borgerlige Sager — at fastslaa et *Princip* om Bevisførelsens Fiksering, hvis nærmere Udformning saa maa lægges i Retsanvendelsens Haand.

Skulde det senere vise sig, at det ikke herigennem er muligt at naa til brugbare Resultater, maatte til sin Tid hele Spørgsmaalet, derunder ogsaa om selve de nye Genoptagelsesregler, tages op til fornyet Behandling ud fra de indvundne Erfaringer.

Til § 6.

Ved Bestemmelsen, der ikke indeholder nogen Realitetsændring i det tidligere Forslag, har man ønsket at imødekomme den Indvending, der er fremsat under Forhandlingerne i Folketinget (Rigsdagstidende 1937—38 Sp. 2639) af Venstres Ordfører (Elgaard) om formel Uoverensstemmelse mellem Reglen om, at et af

Klagerettens Medlemmer skal være i Virksomhed som Sagfører, og Bestemmelsen i § 125 om, at Udøvelse af Sagførervirksomhed ikke kan forenes med noget Dommerembede.

Til § 11.

Den eneste Ændring i det tidligere Forslags Disciplinærregler, som Justitsministeriet har fundet sig foranlediget til at foreslaa, er den i Paragraffens næstsidste Stykke optagne Bestemmelse om Adgang til i alle Disciplinærsager at paaanke Klagerettens Afgørelse til Højesteret.

Det blev fremhævet under Forhandlingerne i Landstinget (Rigsdagstidende 1937—38 Sp. 1315) af Ordføreren for Det radikale Venstre (Gunnar Fog-Petersen), at en Dommer, der har faaet tildelt en Misbilligelse af Klageretten, meget vel kan se saaledes paa det, at han, *saafremt* denne har været begrundet, føler, at han selv bør søge sin Afsked som uegnet til Dommergerningen, men at han netop tvivler om, at Klagerettens Vurdering er rigtig, og derfor kunde ønske den prøvet ved Højesteret; men herefter synes det rimeligt i alle Tilfælde at aabne Adgang hertil, saavel for Dommeren som for hans Modpart.

Til § 21.

Medens Spørgsmaalet om Lovens Virkekreds i Tid ikke har givet Anledning til Bemærkninger under Forhandlingerne i Folketinget, er det i Landstinget (Rigsdagstidende 1937—38 Sp. 1305) blevet fremdraget af Venstres Ordfører (Rytter), uden at det dog blev klart, paa hvilke Punkter en eventuel Kritik satte ind.

Efter fornyet Overvejelse maa Justitsministeriet formene, at de nye Regler om Genoptagelse af Straffesager med det Indhold, de har, derunder ogsaa Fristerne i § 16, som allerede tidligere foreslaaet, bør finde Anvendelse, selvom Sagen er paadømt inden den nye Lovs Ikrafttræden, naar blot Begæringen er fremsat efter dette Tidspunkt. De Vanskeligheder, der i saadanne Tilfælde kan frembyde sig paa Grund af manglende Protokollation i den ældre Sag, tør det forventes, at Klageretten selv vil vide behørigt at tage i Betragtning i sin Afgørelse.

Hvad angaar Disciplinærreglerne, har man, hvor det drejer sig om Besværing fra private Personer, ligeledes ment at kunne fastholde det samme Synspunkt: Er Be-